

nødvendigt for at tilveiebringe den rette Vægt mellem direkte og indirekte Skatter, nemlig Indkomstkrigsskatten. Jeg vil med Hensyn til dette Punkt endnu bemærke, at, naar jeg anser det for rigtig, at der er Vægtforhold mellem direkte og indirekte Skatter, og naar jeg har talt i saa Henseende ved Sagens 1ste Behandling, har jeg dermed ingenlunde ment, hvad ogsaa fremgaar tydelig af min Udtalelse dengang, at der mellem de to Skattearters Beløb skulde være et konstant Forhold, men min Mening var og er endnu, hvad jeg ogsaa udtalte, at der skulde være et konstant Forhold mellem Satterne, at man ikke maatte hæve Gjennemsnitsskatten for de indirekte Skatter. Det er dette Princip, man altid har fulgt ved hver Toldreform, at, naar man har hævet Gjennemsnitsskatterne paa eet Punkt, har man sat dem ned paa et andet. Det er det gamle konservative Princip for Toldreformer, og det er dette gamle Princip, som jeg mener, man ikke nu bør fravige, men som man vilde fravige, naar man nu vilde medtage Krigsskatten.

C. Sage: Hovedinteressen for mig ved denne Forhandling knytter sig til den Holdning, som er bleven indtagen af det ærede Mindretal paa tre Medlemmer og af den høitærede Finantsminister. Denne Holdning forekommer mig at indeholde et Varsel om Lovens fremtidige Skjæbne, der for endel egentlig overflødiggjør en vidtløftig Behandling her i Salen. De Bemærkninger, som jeg i saa Henseende kunde have Anledning til at fremsætte, skal jeg imidlertid opsætte at fremsøre, indtil jeg har hørt de Udtalelser, der her i Salen maatte fremkomme fra de nævnte Sider. I Dieblisset skal jeg indfrøufte mig til saa kort som muligt at fremhæve det, der for mit Vedkommende har været det Bestemmende med Hensyn til den Stilling, jeg i Udvalget har indtaget. Ligesom jeg tror, at Udvalget har handlet i Overensstemmelse med dette Things Duffe ved at lade Forslaget blive en særdeles hurtig Behandling tildele, saaledes forekommer det mig ogsaa, at, saafremt der skulde være nogenjombelst Udstig til, at man kunde bringe denne Sag til Ende i den Del af Samlingen, som maa antages at staa tilbage, var det nødvendigt, at man saavidt muligt søgte at tilveiebringe Enighed om et Forslag, der i de store Træk kunde staa som et Udtryk for dette Things almindelige Stilling til hele Toldspørgsmaalet. Der er næppe nogen Sag, i hvilken man er mere udsat for, at Alt opløses i atomitistiske Bestræbelser, idet hver trækker til sin Side, end netop ved Behandlingen af en Toldlov, og hvis ikke

i den Henseende hver Enkelt paalægger sig en betydelig Resignation, opnaar man kun, at den Skikkelse, som Loven til Slutningen faar, kommer til at bero paa rene Tilfældigheder, og at Resultatet vil komme til at mangle al Enhed og Harmoni. Det er disse Betragtninger, der have været de afgjørende for mig til at slutte mig i de store Træk til Forslaget, og jeg tror, at det, at Flertallet har været istand til at enes om et Forslag, der saaledes i det Væsentlige fremtræder som en samlet og sluttet Helhed, vidner baade om en glædelig Erkjendelse hos Flertallet, af, at man i sliqe Spørgsmaal ikke tør holde for stivt paa sine individuelle Anskuelser, og tillige om Villie til at lempe sig efter hinanden. Jeg vil tilføie yderligere, at Flertallet desuden i mange Henseender har vist Beredvillighed til Smødekommen overfor de Anskuelser, som fra andre Sider gjøre sig gjældende. Jeg skal saaledes kun henpege paa Spørgsmaalet om Nedsættelse af Beskyttelsen, hvor allerede den ærede Ordfører har fremhævet, at Flertallet har filllet sig paa et langt mindre vidtgaende Standpunkt end dette Things Flertal og selv end Landsthinget ved tidligere Leiligheder har gjort. Medens altsaa disse Betragtninger for mig have været de afgjørende paa dette Stadium af Sagens Behandling, forbeholder jeg mig selvfølgelig — ligesom det utvivlsomt har været adskillige Flertals-Medlemmers Mening — Frihed til paa mulig senere Stadier atter at bringe Enkeltheder under Debat, forsaavidt jeg paa flere Punkter ikke anser de Forslag, der ere stillede, for fulst tilfredsstillende. Jeg skal ikke gaa dybere ind paa saadanne Enkeltheder, men kun i al Korthed berøre, at jeg ligesom det ærede Medlem fra Odense finder, at man med Hensyn til Beskyttelsen for enkelte Industrier er gaaet noget videre i sine Nedsættelser, end jeg anser det for rigtig for Dieblisset. Medens man gjennemgaende utvivlsomt har været varsom i sine Nedsættelser, og skjøndt man gjennemgaende har støttet sig til det, den høitærede Finantsminister har foreslaaet, er der paa enkelte Punkter, tror jeg, dog gaaet noget videre, end vedkommende Industri for Tiden vil kunne taale, og end jeg derfor anser for ønskelig at gaa for Dieblisset. Jeg skal saaledes f. Ex. nævne Forslagene om Nedsættelse paa almindelige Glasvarer, paa Porcellæn, Papir, Stearinlys, fabrikeret Tobak og Fyrstikker. Ligeledes er jeg kun med megen Betænkelse gaaet til Forslaget om Indførelsen af en Værditold paa Klæde og Tobak. Jeg erkjender, at man forsaavidt har holdt sig indenfor en moderat Grændse, som man kun har foreslaaet en Værditold af 5